

tilsteder Personer af forskelligt Køn Adgang til sin Bolig for der at øve Utugt, naar Utugt skal være en i sig selv fuldstændig lovlig og tilladelig Handling. Jeg tror ikke, at man kan komme til en Ordning, der virkelig fjerner den offentlige Forargelse og giver Myndighederne fornøden Retsgrund under Fødderne til at skride ind overalt, hvor det paakræves, fædmindre man fastholder den Regel, som findes i vor nugældende Straffelov, at det er en straffbar Handling at øve Utugt som Næringsvej. Jeg vil ikke hermed sige, at jeg ønsker Straffelovens § 180 bevaret i sin nuværende Form. Ogsaa jeg kan ønske den forandret, nemlig saaledes, at man stryger Ordene „imod Politets Advarsel“, saa at det bliver straffbart at drive Utugt som Næringsvej ikke blot mod Politets Forbud, men ubetinget. Jeg holder for, at strafferetlige Hensyn hjemle en saadan Regel, og jeg tvivler om, at man kommer nogen Vej, naar man vil begynde en Reform, paa det foreliggende Omraade med at ophæve denne Regel. Det er altsaa min Hovedindvending imod Lovforslaget, at det begyndte med at gøre Utugt til et fuldstændig tilladeligt, et i sig selv lovligt Erhverv.

Jeg har endnu en Indvending af væsentlig Natur at fremføre mod Lovforslaget. Den vedrører dets § 5, der gengiver Straffelovens § 181. Lovforslaget tilsigter øjensynlig i Forbindelse med sine ny Regler en om end ikke udtømmende, saa dog begrænset Kvalifikation af de gældende Lovregler imod Usædelighed. I § 5 bestemmes det da, at Straffelovens § 181 fremdeles skal gælde i dens hidtilværende Form. Det hedder i Paragraffen, at „naar nogen, som er vidende eller har Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, øver Utugt med en anden“, bliver en Straf af Fængsel eller Forbedringshusarbejde at anvende. Jeg har intet imod, at der vedblivende sættes Straf for den, som under den angivne Forudsætning øver Utugt med en anden; men jeg kan ikke finde det forsvarligt, at man, naar Paragraffen paa ny kommer under Forhandling, da ikke benytter Lejligheden til at ændre den saaledes, at den bliver mere fyldestgørende end hidtil. Hvad er det, Paragraffen bestemmer? Den værner imod Paaførelse af den nævnte Smitte i de Tilfælde, hvor Utugt øves, men i alle de Tilfælde, hvor der ikke er Tale om Udøvelse af Utugt, gælder Beskyttelsen ikke. Det vil med andre Ord sige, at der ved Loven ydes alle løse Kvinder et Værn

imod at blive smittede af Mandspersoner, som ere vidende eller have Formodning om deres syge Tilstand; men for ærbare Kvinder, som ere gifte, og hvis Ægtemænd befinde sig i samme Situation som hine, gælder Beskyttelsen ikke. Jeg tør ikke udtale nogen Mening om, i hvilket Omfang Sygdommen bliver paaført Hustruen af deres Mænd; men jeg har set Udtalelser af Læger, der gøre Paastand paa at være kyndige i disse Forhold, om, at der navnlig i Kjøbenhavn forefalder et ret betydeligt Antal Tilfælde af denne Art. Jeg spørger da, om det er stemmende med en Lovgivning, der vil modarbejde Usædelighed og venerisk Smitte, at Hustruerne fremdeles stilles værnløse over for samvittighedsløse Mænd.

Der findes selvfølgelig i Forslaget en Del Enkeltbestemmelser, hvorom Meningerne kunne være delte; men derved skal jeg ikke opholde mig. Jeg har kun villet fremholde de to væsentlige Betragtninger over for Forslaget, at det ikke er tilraadeligt at erklære Utugtserhvervet for lovligt, og at man ikke, naar Straffelovens Sædelighedsparagraffer paa ny tages frem, kan forsvare at nægte Hustruen det Værn, som man yder alle andre Kvinder, endogsaa de ryggesløseste.

Jessen: Som Medforslagsstiller af det foreliggende Forslag vil jeg gerne tillade mig at anbefale det. Jeg skal ikke gaa ind paa Enkeltheder, det har jo den ærede Ordfører gjort i tilstrækkelig Grad, jeg vil blot tillade mig at udtale, at det forekommer mig at være en Plet ikke alene for det danske Folkesamfund, men ogsaa for den danske Menighed, at vi have den offentlige Prostitution. Er der noget, der kan forvirre de moralske Begreber, er det dette, at medens man i Skolen og Kirken lærer, at man skal holde det sjette Bud, er Utugten lovbekyttet af Staten under visse Formers lagttagelse. Det er derfor ogsaa med Betænkelse og ikke uden Bekymring, at Landets Sønner sendes her til Kjøbenhavn, til den store Stad, hvor der er saa mange Fristelser, og hvor Usædeligheden som lovbekyttet har den allergrelleste Karakter. Under denne Form betragtes den netop af mange som mindre syndefuld og mindre farlig. Den almindelige Befolkning misbilliger ogsaa i allerhøjeste Grad den offentlige Prostitution. Det gav sig særlig Udtryk for nogle Aar siden i den store Adresse, der fik — jeg husker det ikke saa nøje, men jeg tror den fik 264,000 Underskrifter — om, at den offentlige Prostitution skulde